

POEMA DE LA POBRESA RETROBADA

Entre els amics addictes a la terra
m'esperaven els pins que vessen l'ombra
al cim d'aquest serret on les cigales
deixen que l'aire els trenqui la musica.

He donat el rellotge de les presses
pel cingle ensangonat que diu les hores
i els picarols de totes les collites
per la immobilitat vivent dels arbres.

I em desclavo els gaons de la carn nua
de quan era petit i ja sabia
que només la meitat de les solades
farien pujar el munt de casa nostra.

Es així com retrobo, temps endintre,
les petjades del pare i de la mare
i el riu adelerat que es deixa els peixos
perquè l'espera una aigua sense límits.

Si podia ser el pa que va nodrir-me
i partir-nos la veu que és d'ell i meva,
només diria, com a pa, el silenci
d'un home i una dona que eren pobres.

Les molles cercarien les mans brunes
que van cavar la terra pel salari
i en van treure la pedra que trepida
sota el rodam de l'urbs vermella i verda.

O les mans avesades a l'agulla
i al toc del vestit nou d'aquelles dones
que fan malves al clos comú que els guarda
la nua castedat de les despulles.

Hoste de mi mateix a tant el somni,
sento que el pit em grana d'esperança
per tants avellaners com tinc pel terme
escampats qui sap on en terra d'altri.

Ve la festa major pel la calç nova
que emblanquina el record de la pobresa
i me'n torna la imatge i el cauteri
dels flams que la volien destruïda.

Senyor: quan se m'encenguin les lluernes
de l'hort que em guaita als ulls ¿caldrà que
[em llevi
del cos esblanqueït que he de lliurar-vos,
el sol que m'haurà pres durant el dia?

Del llibre "AMB L'ARREL ENLAIRE"
de pròxima aparició.

Oleguer Huguet ens rep amable i somrient. Parlem de la seva poesia i sobretot en parla ell.

"M'agrada molt tot allò que és popular. Ara recullo anècdotes i rondalles a Vilaplana". Oleguer Huguet parla del seu fervor per la cosa humil i camperola. Dels records d'infantesa, quan els pares necessitaven el seu ajut en els treballs del camp i ell plegava avellanets, aquestes avellanets que tants camins surten a la seva obra. Ens explica que encara recorda les classes dels dissabtes, en què els ensenyaven la història sagrada. Aquelles velles imatges que ell refà als seus poemes, deslliurant-los del tòpic. Ensenms que va vestint una mítica i personal visió de Vilaplana, el seu poble nadiu.

Als seus poemes intenta de copsar les inquietuds de la gent del seu poble i de la seva terra, tan arrelada a la seva obra.

Per Oleguer Huguet la poesia consisteix a "*suggestir, no a explicar*". Ens llegeix poemes i ens en va explicant les imatges que així s'obren al nostre davant i ens fa comprendre tot el que ell vol dir. Els poemes d'Oleguer Huguet són brillants, rics en ritme, color i lèxic; sovint ens recorden Guerau de Liost. Costen d'entendre; però ara, amb ell davant, les imatges es fan clares i es veu com darrera de cada vers traspuja tota la seva persona i part de la seva vida queda tancada dins cada poema.

Li costa d'escriure un poema i és molt exigent amb ell mateix. "*A vegades estic dos o tres dies per un vers*". Això li pot donar un cert aire de poesia de taller, d'artificiositat, però alhora té una precisió formal extraordinària. Però, malgrat tot, ell creu que la poesia "*és un mitjà, no un fi*" i detesta la poesia formalista dels que fan un sonet per fer un sonet i no hi diuen res.

Oleguer Huguet veu amb esperança i optimisme el panorama reusenc: "*Ara hi ha un bon moment i crec que hi ha també un bon grup de gent jove que val*". Creu que a les ciutats industrials la gent té més afanys artístics i intel·lectuals que a les altres, les que viuen de velles glòries i pertot tenen pedres picades pels seus gloriosos avantpassats.

Ens parla del seu recull "*Amb l'arrel enlaire*", que ha obtingut el premi "Joan Alcover" a Ciutat de Mallorca. "*Amb l'arrel enlaire*" significa un canvi en la seva obra. "*Es el poema de la pobresa*", dins encara el seu estil inconfusible, brillant i colorista. Hi parla dels immigrants, dels "*Xarnegos*", dels que "*parlen una altra llengua*", dels que han d'anar a treballar a l'estranger, del camp amb segadores mecàniques, del món d'avui. "*Si ara hagués continuat com abans fóra una mostra de decadència*", que evidentment ha superat.

El recull és una història de la humanitat sofrent des d'Adam, l'home que no té mare, fins a l'experiència personal, passant per Job i Francesc d'Assís.

Ens parla també de fer un oratori dedicat a Sant Sebastià per substituir el vell que ara es representa a Vilaplana, molt pobre literàriament. Oleguer Huguet estima Vilaplana i parla amb sentiment de com la gent del poble escolta i entén els seus poemes, de l'emoció de veure com el poble canta i ha fet seus els goigs de la Mare de Déu.

De vegades una frase senzilla li suggereix una imatge poètica i dóna una gran importància al ritme trobat quan estudiava música.

Li demanem una definició de la poesia: "*Si no tingués por d'ésser mal interpretat us diria: la poesia és Caritat*". "*El poeta crec que ha d'interpretar els anhels de les gents senzilles d'una manera que ho pugui entendre tothom.*"

Hem parlat dues hores, però hem comprès un poeta.

BIBLIOGRAFIA:

- Càntir de vidre*. Barcelona, 1954. Ed. Barcino.
Ales d'argila. Barcelona, 1965. Ed. Barcino.